

"Lange termijngeheugen"

Cor is vierentachtig en kan goed tijdens een bezoekje twee keer hetzelfde verhaal vertellen. Ook gebeurtenisjes van de vorige dag weet hij vaak niet meer precies en haalt de dingen door elkaar. Op zich niet abnormaal of verontrustend op die leeftijd. Ik was bevriend met zijn zoon die zeven jaar geleden aan leukemie is overleden. Vanaf die tijd speel ik wekelijks bridge met Cor en speelt hij badminton met fitters bij de club waaraan ik leiding geef. Ik heb dus regelmatig contact met hem.

Verwonderlijk is zijn lage termijn geheugen. Met de regelmaat van de klok schakelt hij tijdens een gesprek over naar een toepasselijke spreuk of gedicht. Gedichten van soms wel tien of meer strofes declameert hij zo stantepede uit het blote hoofd.

Aanvankelijk dacht ik dat deze gedichten nergens genoteerd stonden en in overlevering van mond tot mond gingen. Jammer als die verloren zouden gaan dacht ik en wilde ze uit de mond van Cor op schrift vastleggen. Desgevraagd vertelde Cor dat ze in een boekje stonden en dat hij het boekje had.

Inmiddels heb ik het boekje van hem te leen gekregen. Het heet: "Tafellarijm vet," van John O'Mill. Zijn echte naam is Johan van der Meulen. Hij was leraar Engels op de rijks-HBS in Breda, en is in 2005 op negentigjarige leeftijd overleden.

Zijn gedichten zijn geen hoogvliegers maar wel erg grappig. Zelf zegt hij daarover: "De rijmpjes zijn ietekepieteke te klein voor tafellaken doch stukken te groot voor het servet."

Om U een indruk te geven van de gedichten maar ook van het geheugen van Cor, die dit zo uit het blote hoofd opratelt, volgt hier een gedicht:

De ballade van de beddeburen

zeg mij heer waard, sprak de kleine man
of ik hier overnachten kan
de waard kijkt op het ventje neer
krabt zich 't oor en zegt: Meneer,
het spijt me maar mijn enig bed
is reeds door een gast bezet
die heer die daar de wijnkaart leest
is u toevallig vóór geweest
en m'n enig bed zoals ik al zei
en heel het slaapvertrek erbij
behoort aan hem voor deze nacht
maar luister eens (hier spreekt ie zacht)
dat ene bed is wel zo groot
dat 't vaak aan twee man nachtrust bood
praat u eens met die meneer
het lukt wellicht voor deze keer
de kleine man met tegenzin
gaat op de waard zijn voorstel in
hij heeft geen keus de nacht is koud
geen mens die meer 'n herberg houdt
terwijl er vijftig mijl in het rond
niet eens een boerderij meer stond
dus gaat ie naar de vreemde man
en zegt zo vriendlijk als ie kan
met uw verlof heer sta mij toe
dat ik u hier een voorstel doe
de vreemdeling met hem begaan
neemt het voorstel minzaam aan
hij vindt het echt geen overlast
het bed te delen met een gast
temeer waar die de helft vergoedt
van wat hij straks betalen moet
ze gaan naar bed en na een poos
slapen beiden als een roos
de vreemdeling heel groot van stuk
heeft in zijn slaap het ongeluk
te woel en draaien in het bed
wat hem het slapen niet belet
maar wel zijn kleine slaapgenoot
die met een bons het bed uitschoot
en op de vloer ontwaakte

dat de planken er van kraakten
als hij weer op zijn benen staat
ziet de kleine -giftig kwaad-
dat de grote ongestraft
en onbekommerd verder maft
dat die niet eens heeft waargenomen
wat hem zo juist is overkomen
nu stelt de kleine man uit wraak
zichzelf een niet geringe taak
niet slechts het bed weer te bestijgen
maar d'ander op de vloer te krijgen
bont en blauw en nog wat stijf
klimt ie over 't ronkend lijf
dat doof en blind voor wat hij doet
rond woelt in het beddengoed
recht op en dwars in 't grote bed
heeft kleine Ko zich neergezet
de schouders tegen de muur gedrukt
de knieën hoog het hoofd gebukt
tussen de snurker en de wand
de voeten in diens zij geplant
en strekt nu plots en onverwacht
zijn benen uit met alle kracht
en drukt van drift niet meer te sussen
het bed van de muur en mietert er tussen

Moraal
wie ooit zijn bed deelt met een buur
die zoekt er één van zijn postuur.

© september 2011, Mijler, BasicPublishing.nl